

Есе «Що б сьогодні сказав Шевченко українцям?»

Учень 9 класу

III вікова категорія (14-17 років)

Опорний заклад «Вадимський заклад
повної загальної середньої освіти»

Мирненської селищної ради

Каланчацького району

Херсонської області

Стахурська Наталія Мирославівна

0680770016

nataliastahurska3@gmail.com

...Подивіться на рай тихий,
На свою країну,
Полюбіте щирим серцем Велику руїну,
Розкуйтеся, братайтеся,
У чужому краю Не шукайте,
не питаєте Того, що немає...

І справді, щоб нам порадив Великий син Великого народу? Доречне запитання. Але мені цікаво, чи багато українців читали пророчі поезії Кобзаря? До повномасштабного вторгнення росії в Україну, я, чесно кажучи, читав те, «що скаже вчитель», але, може, ще й у силу свого віку (мені тоді було 13 років) не переймався збагаченням свого внутрішнього світогляду. Усвідомлення значення слів Шевченка прийшло уже на чужині (четвертий рік проживаю у місті Познань, Польща). Особливо зараз, під час вивчення «серйозних творів» Тараса на уроках української літератури, я намагаюся зрозуміти силу його пророчих слів. Тому, коли мені запропонували взяти участь у написанні есе, я із задоволенням погодився.

Довго розмірковував, аналізував, порівнював, зіставляв...Мені здається, що я не дарма обрав епіграфом рядки із поеми-послання «І мертвим, і живим, і ненарожденним...», бо саме в них, на мою думку, закладена відповідь на вище поставлене запитання. Кожен з нас повинен полюбити свою країну - не президента, не депутатів, не сусідів, а саме країну: хутори, села, селища, містечка, міста, мегаполіси, степи, ліси, гаї, потічки, річечки, річки, бо саме у цьому й є вся Україна. Про це сказав нам і Шевченко: «Нема на світі України, Немає другого Дніпра...».

Так, війна внесла корективи у наше повсякденне життя. Воно дуже змінило нас усіх: і дорослих, і малих. Тому саме сьогодні, як ніколи, ми повинні сто разів перечитати та вдуматися, про що ж попереджав нас Шевченко ще 211 років тому. Адже майже у кожній його строфі провісницькі застереги, щодо нашого життя. Він, як знав, як міг закликав нас до возз'єднання, адже лише

коли ми разом - ми сила. Мені здається, що лише страшні події 2022 року змусили нас по-справжньому зрозуміти силу Шевченкових слів.

Справді, «У всякого своя доля...», але людина здатна змінювати її: виборювати право на життя і жити так, як хочеться їй, а не за чиймись законами.

Зараз мені соромно, що «...Доборолась Україна

До самого краю.

Гірше ляха свої діти

Її розпинають.

Зрадники, запроданці, колабораціоністи розривають Україну зсередини, сіють зерно неправди між нами, ставлять особисту вигоду вище національних інтересів, забувають про свій народ заради влади чи грошей. Це боліло Шевченка, це болить і мені. Споглядаючи на тяжкі страждання нашого народу, впадаємо в розпач, нами починає керувати зневіра, там, де важко стримати свої емоції, ми звертаємось до Бога, сподіваючись, що він захистить.

Я не сумніваюся, що Шевченко рішуче б вказав нам на його застереження, яких ми недослухались. Можливо десь би й розгнівався, пожурих, засудив наші дії, вчинки. Але я впевнений, що зараз там, на небі, він пишається тим, що ми нарешті здобули свою державність, що українська мова, культура і традиції відроджуються.

Я думаю, що його б переповнювала гордість за наших воїнів, які, як і герої-козаки його творів, боронять рідну землю від загарбників та «асвабадітелів», адже воїнами не народжуються – ними стають. І це вже довели сотні тисяч простих українців. Найстрашніше, мабуть, це бути забутим. Людина на землі живе доти, поки про неї пам'ятають. Тому він звернувся б до кожного українця із закликом пам'ятати про подвиги, самопожертви за ради волі України.

Вірю, що Тарас Григорович просив би нас цінувати мир та спокій після нашої перемоги, адже не лише ті, хто пройшли стежками війни, випробувань, вимушених переселень повинні знати ціну миру, її повинні знати й усі «ті, інші».

Слава Україні!

Героям слава!